

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 roku sprawy

B. W. (W.)

syna M. i E. z d. K.

urodzonego dnia (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 marca 2016 roku w miejscowości G., będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 maja 2014 roku w sprawie o sygn.. akt II K 135/14 oraz z dnia 26 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 298/15, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki D. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynoszącym: 0,93 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (I badanie), 0,89 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (II badanie), 0,81 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (III badanie), czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Słupsku z dnia 26 stycznia 2016 roku, sygn. akt II K 298/15 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nas okres 4 lat,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

1. uznaje oskarżonego **B. W.** za winnego zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że wymienionymi wyrokami skazany był za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

XIV K 397/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. ma 20 lat. Posiada wykształcenie podstawowe – bez zawodu. Utrzymuje go matka z która mieszka. Majątku większej wartości nie posiada. Bezdzienny kawaler. Nie leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Karany za jazdę pod wpływem alkoholu, kradzieże i włamania.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 135/14 B. W. został skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości tj. za czyn z art. 178 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem prac społecznych w wymiarze 40 godzin miesięcznie, a nadto orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów na okres roku. Wyrok uprawomocnił się w dniu 24 maja 2014 r.

Kolejnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 26 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 298/15 B. W. został skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności Nadto orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 6 lutego 2016 r.

W nocy z dnia 20 na 21 marca 2016 r. B. W. spożywał alkohol w nieustalonej ilości. Następnie przyszedł do domu w miejscowości G. 19a, gdzie mieszkał wraz z matką E. W.. Gdy ta zasnęła, B. W. wziął kluczyki od jej samochodu marki D. (...) nr rej. (...), który wcześniej naprawiał, a następnie wsiadł do samochodu i odjechał w bliżej nieokreślonym kierunku drogą publiczną w celu sprawdzenia jego stanu technicznego. Po północy E. W. po przebudzeniu zauważyła brak syna i brak swego samochodu. Rozumiejąc, że to będący pod wpływem alkoholu syn pojechał samochodem, E. W. zadzwoniła na numer alarmowy Policji informując, iż B. W. zabrał samochód i gdzieś pojechał w stanie nietrzeźwości.

Dowód: zeznania świadka D. K. k. 84-85, oględziny zapisu dźwięku z dnia 21.03.2016 r.

Po powrocie B. W. zaparkował samochód i udał się do domu, a następnie poszedł spać. Po godzinie w miejsce zamieszkania przyjechał patrol policji, który stwierdził obecność B. W.. W rozmowie z funkcjonariuszem D. K. powiedział mu, iż rzeczywiście kierował samochodem w stanie nietrzeźwości bowiem naprawiał samochód i chciał go przetestować. W badaniu przeprowadzonym o godzinie 01:24 stwierdzono u B. W. 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przewiezieniu do K. w badaniu o godzinie 02:25 stwierdzono u niego 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 02:26 0,81 mg/l alkoholu.

Dowód: zeznania świadka D. K. k. 84-85, oględziny zapisu dźwięku z dnia 21.03.2016 r.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie następujących dowodów:

a/ wyjaśnień oskarżonego B. W. (k. 23-24, 38-39);

b/ zeznań świadka D. K. (k. 84-85, 51),

c/ oględzin zapisu dźwięku z dnia 21.03.2016 r. zawartego na płycie CD (k. 32),

d/ dowodu z opinii biegłego toksykologa (k. 42-49),

e/ dokumentów zawnioskowanych w akcie oskarżenia przez prokuratora wskazanych w wykazie na karcie 63 pod pozycją od 1 do 8 a także z kart: 73-75.

Oskarżony B. W. nie był słuchany w toku rozprawy głównej z uwagi na swoje niestawiennictwo pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy. Słuchany dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego (k. 23-24 i 38-39) nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na wstępie wskazać należy, że oskarżony nie składał wyjaśnień, co skutkowało brakiem takiego materiału dowodowego.

Również zeznająca na etapie postępowania przygotowawczego matka oskarżonego E. W., na etapie rozprawy głównej w dniu 29 września 2016 r (k. 84) odmówiła składania zeznań, co skutkowało nie zaliczaniem w poczet materiału dowodowego jej zeznań.

Zeznania świadka D. K. Sąd ocenił jako wiarygodne. Świadek ten zeznawał spójnie i w sposób pełny. Nadto jego wyjaśnienia korelując z ustaleniami wynikającymi z protokołów badania nietrzeźwości oskarżonego. Wiarygodność tego świadka wzmacnia również fakt pozostawania funkcjonariuszem Policji w dniu zdarzenia jak i w dniu składania zeznań.

Za wiarygodny Sąd ocenił zapis rozmowy telefonicznej E. W. z dyżurnym Policji, albowiem został zabezpieczony w sposób prawidłowy a nadto nie był kwestionowany przez oskarżonego.

Opinię biegłego z zakresu toksykologii Sąd ocenił jako jasną i spójną w której biegły przedstawił logiczny wywód dot. stanu trzeźwości oskarżonego oparty o retrospekcje i badania alkomatem oskarżonego. Biegły jest przy tym specjalista w swojej dziedzinie co skutkowało uznaniem iż sporządzona opinia jest rzetelna.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Powyższe dowody wskazują zatem na fakt jazdy oskarżonego w dniu zdarzenia. Pomimo iż oskarżony nie składał wyjaśnień w toku rozprawy głównej jak również świadek E. W. odmówiła składania zeznań, to jednakże świadek D. K. tj. policjant prowadzący interwencje w skutek zgłoszenia dokonanego przez E. W. zeznał iż oskarżony w rozmowie z nim w trakcie tej interwencji przyznał się że prowadził samochód w stanie nietrzeźwości bowiem chciał sprawdzić jego stan techniczny po naprawie. Nadto fakt ten potwierdza zapis dźwięku tj. rozmowy telefonicznej ze zgłoszenia E. W., którego to już dowodu zakaz dowodowy wynikający z odmowy składania zeznań nie obejmował. Nadto w sporządzonej opinii biegłego, biegły toksykolog wykluczył możliwość aby około północy tj. najbardziej prawdopodobnym momencie w którym oskarżony kierował pojazdem, mógł on pozostawać w stanie trzeźwości. Przeciwnie w toku badania retrospekcyjnego biegły wskazał że oskarżony pozostał w tym większym stanie nietrzeźwości z uwagi na stwierdzona w badaniach alkomatami stanem eliminacji alkoholu w organizmie oskarżonego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył tym samym dostatecznych podstaw do ustalenia, że B. W. w dniu 21 marca 2016 roku w miejscowości G., będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 maja 2014 roku w sprawie o sygn.. akt II K 135/14 oraz z dnia 26 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 298/15, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki D. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynoszącym: 0,93 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (I badanie), 0,89 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (II badanie), 0,81 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (III badanie), czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Słupsku z dnia 26 stycznia 2016 roku, sygn. akt II K 298/15 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nas okres 4 lat, z tym ustaleniem iż wymienionymi wyrokami skazany był za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Czyn ten zatem wyczerpał zatem znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., w przypadku jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Zważyć należy przeto, że B. W. był uprzednio skazany za przestępstwa z art. 178a § 1 i § 4 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 16 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 135/14 oraz z dnia 26 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 298/15 Skutkiem tego było uznanie iż skazany popełnił ponownie czyn zabroniony kierowania w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio skazany za takie przestępstwa wyrokami wskazanymi wyżej, co z kolei skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. B. W. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. B. W. miał także świadomość swych uprzednich skazań za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie sprawcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w żadnym stopniu winy oskarżonego nie umniejsza fakt spożywania alkoholu w dacie zdarzenia. Wprawiając się w stan odurzenia alkoholem, oskarżony miał bowiem zdolność przewidzenia skutków działania alkoholu na jego organizm oraz powinien przewidzieć własne funkcjonowanie pod jego wpływem.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej z obowiązującym go zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 4 k.k. (informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 26.07.2016 roku).

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego Sąd nie znalazł.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast fakt uprzedniej karalności B. W. w tym za jazdę w stanie nietrzeźwości. Za okoliczność obciążającą należy również uznać znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie popełnienia czynu.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd doszedł do wniosku, że kara roku pozbawienia wolności za popełniony przez oskarżonego czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 jest adekwatna do stopnia zawinienia i do stopnia

społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a przy tym osiągnięta ona pokładana w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego. Zdaniem Sądu kara ta wpłynie także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie. Bezwzględna kara izolacyjna wynika nadto z faktu dotychczasowej karalności na kary pozbawienia wolności oraz fakt bezrefleksyjnego złamania prawa i stworzenia niebezpieczeństwa, co wykluczało zastosowanie innej kary takiej jak grzywna bądź kara ograniczenia wolności. W ocenie Sadu jedynie kara izolacyjna pozwoli oskarżonemu przemyśleć swoje postępowanie i skłoni go do przestrzegania prawa, tym bardziej że oskarżony bez głębszej refleksji wsiadł za kierownicę samochodu i nim kierował znajdując się w stanie nietrzeźwości, narażając tym na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych uczestników ruchu drogowego.

Rozstrzygając ponadto ewentualność zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary wskazać należy, że w żadnej mierze taka instytucja do oskarżonego nie mogła zostać zastosowana. Oskarżony bowiem był już karany na kary pozbawienia wolności (vide karta karna skazanego k. 73-75). Tymczasem, zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. sąd obecnie może zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie wówczas, gdy jest to kara orzeczona w wymiarze nieprzekraczającym roku i tylko wtedy, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Ustalając, iż oskarżony dopuścił się wskazanego czynu pod wpływem znacznych ilości alkoholu, a nadto stwierdzając, iż jest to jego ponowne skazanie za kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, Sąd uznał, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi przez oskarżonego stwarza niebezpieczeństwo w ruchu drogowym, przez co zasadnym jest wyeliminowanie oskarżonego z kręgu uczestników ruchu drogowego po stronie kierowców pojazdów mechanicznych. To stwierdzenie skutkuje obligatoryjnym orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego. Z uwagi na to, na podstawie art. 42 § 3 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Z kolei na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie w tej wysokości również stanowi obligatoryjny środek karny wymierzany sprawcom przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k. i ma na celu uzmysłowienie im, iż czyny tak kwalifikowane są surowo piętnowane.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości oraz z opłaty z uwagi na jego stan majątkowy i fakt pozostawania bez pracy.

S., dnia 28 października 2016 roku